

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0233r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 13. 8. 2014
podpis: 67 13. 8. 2014

MVCRP00Z1ZM0

V Praze dne - 7 - 08 - 2014

Č.j.: MV-64566-4/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

ukrájinská federace, státní občan Ukrajiny, trvale bytelný (dále jen „žadatel“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 31.3.2014, č.j.: VS-1449/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá.**

Odůvodnění

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 12.6.2013. Žadatel je státním občanem Ukrajiny. Žadatel má na území České republiky povolený trvalý pobyt od 19.3.2007. Žadatel je svobodný a bezdětný. Žadatelova matka a bratr jsou státními občany Ukrajiny. Žadatelův otec je státním občanem Ruské federace.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Vypraveno dne:

- 8 - 08 - 2014

(M) Maj

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku vymezenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tj. podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žadatel nesplnil oznamovací povinnost podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kdy byl žadatel povinen do 8 dnů ode dne, kdy se stal pojištěncem (ode dne povoleného trvalého pobytu, tj. 19.3.2007), oznámit tuto skutečnost příslušné zdravotní pojišťovně. Žadatel tuto povinnost splnil až po 2 letech, tj. dne 1.4.2009. Žadatel rovněž nehradil řádně a včas platby na pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Podle ustanovení § 7 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, je žadatel povinen dotčené pojistné platit příslušné zdravotní pojišťovně za celý kalendářní měsíc, a to nejpozději do 8 dne následujícího kalendářního měsíce, což žadatel nesplnil. Vzniklo mu tím penále. Vzhledem ke značnému časovému a finančnímu rozsahu porušení povinností vyplývajících ze shora uvedených, zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění Ministerstvo vnitra splnění této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo, neboť neshledalo důvody zvláštního zřetele hodné pro její prominutí.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, (zákon o státním občanství České republiky), od 1.1.2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31.3.2014, č.j.: VS-1449/835.3/2-2013, podal žadatel včasný rozklad. Jako důvod neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění uvedl neznalost příslušných právních předpisů. Konstatoval, že si své zdravotní pojištění řešil stále stejným způsobem, tak jako před povolením trvalého pobytu na území České republiky, tj. soukromým pojištěním případných nákladů na zdravotní péči. Podle vyjádření žadatele nešlo z jeho strany o úmysl, ale o omyl. Byl přesvědčen, že si hradí zdravotní pojištění řádně. Na svoji omluvu uvedl, že nerozlišil rozdíl mezi veřejným zdravotním pojištěním a soukromým pojištěním případných nákladů na zdravotní péči. Podle svých finančních možností následně dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění uhradil, včetně penále. Vyjádřil se způsobem, že je bezproblémovým obyvatelem České republiky, má k ní pozitivní vztah, pevné vazby a je do české společnosti plně integrován. Domnívá se, že nešlo o porušení právního předpisu významnějšího rázu, ale o politováníhodný

omyl. Nešlo o úmysl a vědomé nezodpovědné chování. Žádá o prominutí splnění dotčené podmínky a vyhovění žádosti.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se zákony.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 29.8.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 30.9.2013 a vyzvalo žadatele o předložení dokladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Doklady v usnesení výslovně specifikovalo. Žadatel byl poučen o tom, že předložení požadovaných dokladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení (§ 44 správního řádu). Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo ho také na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že potřebné doklady, o jejichž předložení tímto usnesením byl vyzván, nepředloží. Ministerstvo vnitra správní řízení o žádosti opětovně přerušilo usnesením ze dne 2.1.2014, tj. po posouzení dokladů, které žadatel předložil na základě předchozího usnesení ze dne 29.8.2013. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že je třeba, aby žadatel vyjasnil z jakých zdrojů žadatel hradí svoje životní náklady, nákup nemovitostí a důvody vzniku dluhu na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Ministerstvo vnitra obdrželo požadované listiny dne 25.9.2013 a dne 15.1.2014.

Při posuzování žádosti ministr vnitra vycházel především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravuje způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani

osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství (dále jen „Evropská úmluva“), ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8.3.2000 vydaném pod č.j. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabyt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu meritorně posoudil, a to z hlediska splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Konstatoval, že není splněna podmínka zakotvená v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel nesplnil oznamovací povinnost, kdy byl povinen do 8 dnů ode dne, kdy se stal pojištěncem (ode dne povoleného trvalého pobytu, tj. 19.3.2007), oznámit tuto skutečnost příslušné zdravotní pojišťovně. Ohlašovací povinnost splnil až ode dne 1.4.2009. Z předložených dokladů dále vyplývá, že žadatel měl po celou dobu pojištění dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění včetně vyměřeného penále, a to k 8.10.2010 15 589 Kč, k 8.6.2012 14 515 Kč, k 1.1.2013 18 697. Dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve výši 1 742 Kč žadatel uhradil dne 27.12.2013. Celkový dluh na penále činil 6 837 Kč. Dne 7.1.2014 uhradil dluh na penále ve výši 36 Kč. Jednalo se o opakované a dlouhodobé neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění, a to pozdní úhradou předmětného pojištění. V písemném vyjádření ze dne 13.1.2014 žadatel sdělil, že tyto dočasné nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní mu vznikly v důsledku platební nekázně – opožděných plateb klientů. Dále uvedl, že z důvodu hrozby exekuce na nemovitost upřednostnil splácení úvěru a dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění včetně penále uhradil v nejbližším možném termínu. V rozkladu tuto skutečnost však odůvodnil neznalostí právních předpisů a omylem. Relevantnost důvodů pro prominutí jejího splnění, pro tuto rozdílnost tvrzení, lze jen obtížně vyhodnotit, a v té souvislosti konstatovat prominutí jejího splnění ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. Ministr vnitra nicméně konstatuje, že uvedené důvody, tj. neznalost právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění a upřednostnění splácení úvěru z důvodu hrozby exekuce na nemovitost, nelze pokládat za důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí splnění této podmínky.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, (zákon o státním občanství České republiky), od 1.1.2014 neprokazuje.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět

po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a žadatelem nebyly uplatněny relevantní důkazy, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout. Ministr vnitra konstatoval, že Ministerstvo vnitra vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž správní uvážení bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

